

Отъ тѣхнитѣ подскачания и гълчѣ, овцитѣ се подплашихъ и се събрахъ на купъ, а двѣтѣ момиченца ги покарахъ напрѣдъ безъ да знахъ и тѣ сами кждѣ ги каратъ, безъ да знахъ дори че това не сж тѣхнитѣ овци.

По едно врѣме ето и овчарѣтъ! До като момичетата раскажхъ каква е работата, малко останхъ и да ги набие, защото той си помисли, че сж нѣкои лоши дѣца.

Радка и Боянка съвсѣмъ посрамени се върнхъ дома си и почнхъ да се оплакватъ на баща си. Бащата и майката се изсмѣхъ, а подиръ малко чичо Богданъ ги заведе при стадото и имъ каза да намѣрхъ своитѣ агънца.

И двѣтѣ дѣца заявихъ, че не можхъ да ги познахъ, защото порастнхли и защото всички овци си приличатъ; разлика имали само, че едни сж бѣли, а други чърни.

— Не, — отговори бащата, — и овцитѣ, както и всички животни, колкото и да си приличатъ, се се различаватъ съ по нѣщо. За това всѣки овчаръ познава всѣка своя овца, макаръ и въ хиляда чужди да се намѣси. Познава ги той и по видѣтъ, и по вълната и по гласѣтъ. А освѣнъ това, бѣлѣжхъ овцитѣ съ разни рѣзания по ушитѣ.

Радка и Боянка се досѣтихъ за тѣхнитѣ бѣлѣзи и завикахъ: „стига, стига, татко! ний ей-сега ще ги намѣримъ“. И тръгнхъ изъ овцитѣ да търсхъ.